

Daniels bok – Nummer nitton

Den profetiska betydelsen av ordet ”timme” i Daniels bok

Jeff Pippenger

2023-12-14

Ordet ”timme”, som i Gamla testamentet endast förekommer i Daniels bok, är alltid förbundet med någon form av dom. I kapitel tre representerar det söndagslagen, med betoning på den banerförebild som representeras av Shadrak, Meshak och Abed-Nego.

I kapitel fyra representerar det ankomsten av varningen i den första ängelns budskap år 1798. När det används den andra gången i kapitel fyra representerar det öppnandet av den undersökande domen den 22 oktober 1844. I kapitel fyra representerar de två användningarna av ordet ”timme” historien om den första och den andra ängelns budskap från 1798 till 1844. Den historien är historien om de sju tordönen i Uppenbarelseboken tio. De sju tordönen representeras av de två gånger ordet ”timme” används i kapitel fyra, och representerar därför också den tredje ängelns historia från 1989 fram till den snart kommande söndagslagen.

I kapitel fem representerar ordet ”stund” också söndagslagen, men betoningen där ligger på slutet av det sjätte riket i Bibelns profetia, Förenta staterna, såsom förebildat genom slutet av det första riket i Bibelns profetia, Babylon. I kapitel tre låg betoningen på baneret i den brinnande ugnen, men i kapitel fem ligger betoningen på Belsassars öde och hans särskilda dom, även om Daniel till sist träder in i berättelsen såsom en förebild för baneret.

Vid söndagslagen framställs Nebukadnessars invignings ”stund” och Belsassars död. Den ”stund” som i kapitel fyra framställs som domens öppnande utpekar öppnandet av undersökande domen den 22 oktober 1844, och den utpekar också öppnandet av den verkställande domen vid söndagslagen. Vare sig det gäller öppnandet av domsböckerna i den himmelska helgedomen den 22 oktober 1844, eller början av Guds dom över dem som har förkastat frälsningen, så framställs vid den verkställande domens början vid söndagslagen varningen för endera annalkande domen i Daniel kapitel fyra genom den första användningen av ordet ”stund”, och den faktiska början av endera av de två slagen av dom framställs genom den andra gången ordet ”stund” används i kapitel fyra.

Den grammatiska termen för ordet ”timme”, så som det används av Daniel, är att det är en ”polysemi”. En polysemi är ett ord som har flera betydelser som alla kan sammanföras under samma rubrik. De fem gånger Daniel använder ordet ”timme” syftar alla på dom, men de behandlar var och en olika aspekter av antingen Guds vedergällande dom, som kallas Hans verkställande dom, eller Guds undersökande dom, där Han avgör vilka som skall eller inte skall bli frälsta. Vare sig det gäller den undersökande domen som började den 22 oktober 1844, eller den verkställande domen som börjar vid den snart kommande söndagslagen, är båda domarna till sin natur progressiva. Guds vedergällande, eller verkställande, dom börjar vid söndagslagen och tilltar gradvis, tills den slutligen når människans nådatids avslutning och de sju sista plågorna.

I Daniels femte kapitel används ordet ”stund” för att åskådliggöra Guds verkställande dom, sådan den representeras av Belsassars död och slutet på den nation som han härskade över.

I samma stund kom fingrar av en människohand fram och skrev mitt emot ljusstaken på putsen på väggen i kungens palats; och kungen såg den del av handen som skrev. Daniel 5:5.

Den verkställande domen börjar vid söndagslagen, vilken också framställs genom Nebukadnessars invigning av den gyllene bildstoden, men den ”stunden” handlar mer om Guds folks befrielse i den kris som framkallas vid söndagslagen. Den verkställande domen över skökan Tyrus, och även över Förenta staterna, börjar vid söndagslagen, vilken är den ”stunden” som är en symbol för dom i Daniels bok.

Och jag hörde en annan röst från himlen säga: Gå ut från henne, mitt folk, så att ni inte blir delaktiga i hennes synder och får del av hennes plågor. Ty hennes synder har nått ända upp till himlen, och Gud har kommit ihåg hennes missgärningar. Vedergäll henne så som hon har vedergällt er, och ge henne dubbelt igen efter hennes gärningar; i den bågare som hon har fyllt, fyll åt henne dubbelt. Så mycket som hon har förhärligat sig själv och levt i vällust, så mycket plåga och sorg ge henne. Ty i sitt hjärta säger hon: Jag sitter som en drottning och är ingen änka, och sorg skall jag aldrig se. Därför skall hennes plågor komma på en och samma dag: död och sorg och hungersnöd, och hon skall helt förtäras i eld. Ty stark är Herren Gud, han som dömer henne. Och jordens kungar, som har bedrivit otukt med henne och levt i vällust med henne, skall gråta och klaga över henne, när de ser röken från hennes brand, medan de står långt borta av fruktan för hennes plåga och säger: Ve, ve, du stora stad Babylon, du mäktiga stad! Ty på en enda timme har din dom kommit. Uppenbarelseboken 18:4–10.

Söndagslagen i Förenta staterna, som är början på den verkställande domen, vilken också är progressiv, börjar i den ”stund” då Guds barn, som ännu är i Babylon, kallas ut genom baneret. Det är den ”stund” då domen kommer över ”den stora staden, Babylon”. Hennes dom, framställd genom ordet ”stund”, omfattar den period då Guds andra hjord kallas ut ur Babylon.

Och det skall ske på den dagen att en rot från Isai skall stå som ett baner för folken; till honom skall hednafolken söka sig, och hans viloplats skall vara härlig. Och det skall ske på den dagen att Herren för andra gången skall räcka ut sin hand för att återvinna återstoden av sitt folk, dem som blir kvar, från Assyrien och från Egypten och från Patros och från Kush och från Elam och från Shinar och från Hamat och från havets öar. Och han skall resa ett baner för folken och samla Israels fördrivna och föra samman Juda kringspridda från jordens fyra hörn. Jesaja 11:10–12.

Herren kallade människor ut ur Babylon i den första ängelns rörelse år 1844, och den andra ängeln i denna historia skall upprepas i de sista dagarna, när ”Herren åter för andra gången skall räcka ut sin hand för att förvärva återstoden av sitt folk.” Den återstod av folket som Han ”åter” kallar ut, är inte baneret, ty baneret är ”Jesse rot”, som reser sig som det ”baner” vilket ”hedningarna söker”. För andra gången skall Gud kalla nationerna ut ur Babylon.

Han skall göra detta genom att först samla ”Israels fördrivna”, som är ”Judas förskingrade”, och som kommer ”från jordens fyra hörn”, när de förs samman vid slutet av tre och en halv dag då de

har legat döda på gatan i Uppenbarelsboken kapitel elva, som löper genom Hesekiels dal med döda och torra ben.

Den ”timme” då den verkställande domen börjar över ”Babylon”, den ”våldiga staden”, är samma ”timme” som den ”stora jordbävningen” i Uppenbarelsboken elva. Guds verkställande dom börjar i den ”timmen”, ty i Uppenbarelsboken kapitel elva är det sju tusen som dödas i jordbävningens ”timme”. Dessa sju tusen framställdes genom Nebukadnessars ”måktigaste män”, som dog när de kastade Sadrak, Mesak och Abed-Nego i ugnen, som hade upphettats ”sju gånger” över det vanliga. I den franska revolutionen representerade de ”sju tusen” Frankrikes kungliga, eller dess måktiga män. Inte bara blev Belsassar dödad i kapitel fem, utan hans här blev också förgjord. ”Timmen” för söndagslagen inleder den förföljelse som representeras av att Guds folk kastas i ugnen, men den utmärker också början på Guds verkställande dom över den stora staden Babylon.

Det är också den ”stund” då den stora jordbävningen i Uppenbarelsboken kapitel elva inträffar, när de tidigare döda benen, som dödades på gatan av vilddjuret från avgrunden, lyfts upp till himlen som ett baner. Där är det också samma ”stund” då det tredje ve uttalas, vilket också är den sjunde basunen. Den sjunde basunen är det tredje ve, och syftet med denna sista ve-basunsignal är inte bara att låta dom komma över dem som påtvingar söndagsdyrkan, utan också att vredga folken. Det tredje ve, den sjunde basunen och folkens vredgande är alla symboler som behandlar islams profetiska roll, och de är alla förlagda till den stora jordbävningens ”stund”.

Och de hörde en stark röst från himlen säga till dem: Kom hit upp. Och de steg upp till himlen i ett moln, och deras fiender såg dem. Och i samma stund blev det en stor jordbävning, och en tiondel av staden föll, och i jordbävningen dödades sju tusen människor; och de övriga greps av fruktan och gav ära åt himlens Gud. Det andra veropet är över; och se, det tredje veropet kommer snart. Och den sjunde ängeln blåste i sin basun; och starka röster hördes i himlen, som sade: Världens riken har blivit vår Herres och hans Smordes riken, och han skall regera i evigheternas evigheter. Och de tjugofyra äldste, som satt inför Gud på sina troner, föll ner på sina ansikten och tillbad Gud och sade: Vi tackar dig, Herre Gud Allsmåktig, du som är och som var och som kommer, därför att du har tagit din stora makt i besittning och trätt till regeringen. Och folken vredgades, och din vrede har kommit, och tiden för de döda, att de skall dömas, och att du skall löna dina tjänare profeterna och de heliga och dem som fruktar ditt namn, små och stora, och fördärva dem som fördärvar jorden. Uppenbarelsboken 11:12–18.

Hesekiels döda ben stiger upp ”till himlen i ett moln; och deras fiender” ser ”dem” i den ”stund” då Nebukadnessars musik börjar spela, och skökan i Tyrus börjar sjunga, och det avfålliga Israel börjar dansa. Det avfålliga Israel representerar den falske profeten, kung Nebukadnessar är draken och skökan i Tyrus är vilddjuret. Dansen illustreras av Baals profeter och Aserans profeter i berättelsen om Elia. Den illustrerades också av Salomes dans, Herodias dotters. Baal är den falska manliga gudomen och Astarte är lundens profeter, vilket är en kvinnlig gudom. Tillsammans representerar de föreningen av kyrka (kvinnan) och stat (mannen). Tillsammans representerar de Förenta staternas falske profet. Salome visar att den falske profeten är Roms dotter, vars avbild är föreningen av kyrka och stat i Förenta staterna.

Därför trädde vid den tiden några kaldéer fram och anklagade judarna. De tog till orda och sade till konung Nebukadnessar: O konung, leve för evigt. Du, o konung, har utfärdat en befallning att varje människa som hör ljudet av horn, flöjt, harpa, säckpipa, psaltare och dulcimer och all slags musik skall falla ned och tillbe den gyllene bilden; och den som inte faller ned och tillber skall kastas mitt in i den brinnande, eldiga ugnen. Det finns några judiska män, som du har satt över förvaltningen i Babels provins, Shadrak, Meshak och Abed-Nego; dessa män, o konung, har inte aktat på dig: de tjänar inte dina gudar och tillber inte den gyllene bild som du har ställt upp. Daniel 3:8–12.

I den där ”stunden” såg Shadraks, Meshaks och Abed-Negos fiender att de vägrade vilddjurets märke, och då vädjade de till kungen att verkställa den föreskrivna domen. I den där ”stunden” blir söndagslagen, som är den skakning som konfronterar jordens vilddjur (jordbävningen), Nebukadnessars vrede och raseri uppenbarat.

Då befallde Nebukadnessar i sin vrede och raseri att man skulle hämta Shadrak, Meshak och Abed-Nego. Därefter förde man dessa män fram inför kungen. Daniel 3:13.

Den förföljelse som riktas mot Guds två vittnen (Shadrak, Meshak och Abed-Nego) äger rum när de vägrar att falla ned, eller såsom Uppenbarelsboken kapitel elva uttrycker det – de står på sina fötter.

Och efter tre och en halv dag for livsande från Gud in i dem, och de stod upp på sina fötter; och stor fruktan föll över dem som såg dem. Och de hörde en stark röst från himlen säga till dem: Kom hit upp. Och de steg upp till himlen i ett moln; och deras fiender såg dem. Uppenbarelsboken 11:11, 12.

När de vägrar att böja sig, står de på sina fötter såsom Hesekiels mäktiga här. De står när de tar emot och sedan förkunnar beseglingsbudskapet, som protesterar mot bildandet av föreningen mellan kyrka och stat i Förenta staterna, och varnar för den snart annalkande söndagslagen, och fastslår att Guds vedergällande dom står i begrepp att fullbordas genom islam i det tredje Ve. Midnattsropsbudskapet framställs genom den ”hemlighet” som uppenbarades för Daniel i kapitel två, och när Guds folk i den sista tiden blir grundat i denna ”sanning”, kan och kommer de inte att skakas av den nära förestående jordbävningen.

”Verket i Battle Creek är av samma slag. Ledarna vid sanatoriet har blandat sig med icke-troende och i större eller mindre grad upptagit dem i sina rådslag, men det är som att gå till verket med slutna ögon. De saknar urskillningsförmåga att se vad som när som helst kommer att bryta in över oss. Det finns en anda av förtvivlan, av krig och blodsutgjutelse, och den anden kommer att tillta ända till tidens slut. Så snart Guds folk blir förseglat i sina pannor — det är inte något sigill eller märke som kan ses, utan ett bestående i sanningen, både intellektuellt och andligt, så att de inte kan rubbas — så snart Guds folk är förseglat och berett för omskakningen, kommer den. Ja, den har redan börjat. Guds domar vilar nu över landet för att varna oss, så att vi må veta vad som kommer.” Manuscript Releases, volym 10, 252.

Beseglingen representerar ett märke som till en början inte kan ses av människor, men som därefter ses av alla. När Guds folk tar emot Midnattsropets budskap, vilket har framställts genom den

”hemlighet” som uppenbarades för Daniel i kapitel två, har de tagit emot ”hemligheten” om vilddjurets bild, vilken leder till vilddjurets märke, vilket för med sig Guds dom, vilken fullbordas genom islam. Detta sker vid en tid då en ”anda av förtvivlan, av krig och blodsutgjutelse” tilltar. Den tiden är nu. Det sker när adventismens ledare inte kan se på grund av laodiceisk blindhet. Under beseglingsprocessen, som fullbordas vid Midnattsropet, präglas sigillet på de visa jungfrurnas pannor, men det är osynligt. Shadrak, Meshak och Abed-Nego representerar dem som har blivit grundmurade i sanningen, såsom det åskådliggörs genom deras samtal med Nebukadnessar.

Nebukadnessar talade och sade till dem: Är det sant, Shadrak, Meshak och Abed-Nego, att ni inte tjänar mina gudar och inte tillber den gyllene bildstod som jag har ställt upp? Om ni nu är beredda att, så snart ni hör ljudet av horn, flöjt, harpa, säckpipa, psaltare och dulcimer samt all slags musik, falla ner och tillbe bildstoden som jag har gjort, så väl; men om ni inte tillber, skall ni i samma stund kastas in i mitten av den brinnande, eldiga ugnen. Och vilken är den gud som skall kunna rädda er ur min hand? Shadrak, Meshak och Abed-Nego svarade och sade till kungen: O Nebukadnessar, vi finner det inte nödvändigt att svara dig i denna sak. Om så sker, är vår Gud, som vi tjänar, mäktig att rädda oss från den brinnande, eldiga ugnen, och han skall rädda oss ur din hand, o konung. Men om inte, så må det vara känt för dig, o konung, att vi inte vill tjäna dina gudar och inte tillbe den gyllene bildstod som du har ställt upp. Daniel 3:14–18.

Därefter kommer de tre värdiga att uppenbara Guds sigill som kan ses. Endast de som först har det osynliga sigillet inom sig kommer att vara delaktiga i att uppenbara Guds sigill i den tid då det måste ses.

Då blev Nebukadnessar uppfylld av raseri, och hans ansiktsuttryck förändrades mot Shadrak, Meshak och Abed-Nego. Därför talade han och befälde att ugnen skulle göras sju gånger hetare än man brukade göra den. Och han befälde de starkaste männen i sin här att binda Shadrak, Meshak och Abed-Nego och kasta dem i den brinnande eldiga ugnen. Då bands dessa män i sina mantlar, sina byxor, sina huvudbonader och sina andra kläder och kastades mitt i den brinnande eldiga ugnen. Eftersom kungens befallning var sträng och ugnen övermåttan het, dödade lågorna de män som förde upp Shadrak, Meshak och Abed-Nego. Och dessa tre män, Shadrak, Meshak och Abed-Nego, föll bundna ned mitt i den brinnande eldiga ugnen. Då blev kung Nebukadnessar häpen och reste sig hastigt upp; han tog till orda och sade till sina rådsherrar: Var det inte tre män som vi bundna kastade mitt i elden? De svarade och sade till kungen: Så är det, o konung. Han svarade och sade: Se, jag ser fyra män gå lösa mitt i elden, och de är oskadda; och den fjärdes gestalt är lik en gudason. Daniel 3:19–25.

De två vittnena, representerade av Shadrak, Meshak och Abed-Nego, upphöjs därefter såsom ett baner, och sedan skall sigillet bli synligt.

”Den Helige Andes verk är att överbevisa världen om synd, om rättfärdighet och om dom. Världen kan endast varnas genom att se dem som tror sanningen helgade genom sanningen, handla efter höga och heliga principer och på ett högt och upphöjt sätt visa skiljelinjen mellan dem som håller Guds bud och dem som trampar dem under sina fötter. Andens helgelse utmärker skillnaden mellan dem som har Guds sigill och dem som håller en falsk vilodag. När

prövningen kommer, skall det tydligt visas vad vilddjurets märke är. Det är hållandet av söndagen. De som, efter att ha hört sanningen, fortsätter att betrakta denna dag som helig, bär underskriften från syndens människa, som menade sig kunna förändra tider och lagar. Bible Training School, 1 december 1903.

Vid söndagslagen kommer Förenta staterna att vända sig till Förenta nationerna för att fullborda sitt profetiska verk. Hon skall förleda världen genom de under hon utför, såsom framställt genom Salomes dans. Medan hon utför sin bedrägeriska dans kommer Tyrus sköka att sjunga sina sånger, och Nebukadnessars orkester kommer att spela musiken. Förenta staterna tar ledningen i att tvinga världen att godta sången och böja sig ned inför bilden.

Och jag såg ett annat vilddjur stiga upp ur jorden; och det hade två horn likt ett lamm, och det talade såsom en drake. Och det utövar det första vilddjurets hela makt inför honom och får jorden och dem som bor därpå att tillbe det första vilddjuret, vars dödliga sår hade blivit läkt. Och det gör stora tecken, så att det till och med får eld att falla ned från himlen på jorden inför människors ögon, och förleder dem som bor på jorden genom de tecken som det hade fått makt att göra inför vilddjuret; och det säger till dem som bor på jorden att de skall göra en bild åt vilddjuret, det som hade sårats med svärd och ändå levde. Och det fick makt att ge liv åt vilddjurets bild, så att vilddjurets bild till och med kunde tala och låta döda alla dem som inte ville tillbe vilddjurets bild. Och det förmår alla, små och stora, rika och fattiga, fria och slavar, att ta emot ett märke på sin högra hand eller på sina pannor, så att ingen kan köpa eller sälja utom den som har märket eller vilddjurets namn eller talet för dess namn. Här är visheten. Den som har förstånd må beräkna vilddjurets tal, ty det är en människas tal; och dess tal är sexhundrasextiosex. Uppenbarelseboken 13:11–18.

Egypten i de sista dagarna representerar världen (då styrd av Förenta nationerna), men ett ”Ve” (en symbol för islam) har uttalats över dem (Förenta staterna) som vänder sig till Egypten för hjälp. När de tre värdiga männen kastas i ugnen och blir ett baner för världen, är ugnen i själva verket inte Nebukadnessars ugn.

Ve dem som drar ner till Egypten för att få hjälp, som stöder sig på hästar och förtröstar på vagnar, därför att de är många, och på ryttare, därför att de är mycket starka, men som inte ser till Israels Helige och inte söker Herren! Men också han är vis, och han skall låta olycka komma och skall inte ta sina ord tillbaka; utan han skall resa sig mot de ondas hus och mot hjälpen åt dem som gör orätt. Egyptierna är människor och inte Gud, och deras hästar är kött och inte ande. När Herren räcker ut sin hand, då skall både hjälparen falla och den som får hjälp stöta omkull, och de skall alla förgås tillsammans. Ty så har Herren talat till mig: Såsom lejonet och det unga lejonet ryter över sitt rov, när en hop herdar kallas samman mot honom, inte förfäras av deras rop och inte låter skrämman sig av deras larm, så skall Herren Sebaot stiga ner för att strida för Sions berg och för dess höjd. Såsom fåglar svävar, så skall Herren Sebaot beskydda Jerusalem; ja, beskyddande skall han rädda det, skona och bevara det. Vänd om till honom, från vilken Israels barn så djupt har avfallit. Ty på den dagen skall var och en kasta bort sina avgudar av silver och sina avgudar av guld, som era egna händer har gjort åt er till synd. Då skall Assyrien falla genom ett svärd, inte av en mäktig man, och ett svärd, inte av en ringa man, skall förtära honom; men han skall fly för svärdet, och hans unga män skall bli

underkuvade. Och han skall av fruktan dra bort till sitt fäste, och hans furstar skall förskräckas för baneret, säger Herren, han som har sin eld i Sion och sin ugn i Jerusalem. Jesaja 31:1–9.

Jerusalem är ugnen som världen kommer att se till, och de skall se fyra män vandra därinne.

Då trädde Nebukadnessar fram till öppningen av den brinnande, glödande ugnen och tog till orda och sade: Shadrak, Meshak och Abed-Nego, ni den högste Gudens tjänare, kom ut och träd hit fram. Då kom Shadrak, Meshak och Abed-Nego ut ur eldens mitt. Och furstarna, ståthållarna och landshövdingarna samt kungens rådsherrar församlade sig och såg på dessa män, vilkas kroppar elden inte hade haft någon makt över; inte ett hår på deras huvud var svett, deras mantlar var inte skadade, och ingen brandlukt hade kommit över dem. Då tog Nebukadnessar till orda och sade: Välsignad vare Shadraks, Meshaks och Abed-Negos Gud, som har sänt sin ängel och räddat sina tjänare, som förtröstade på honom och trotsade kungens befallning och utgav sina kroppar, för att de inte skulle tjäna eller tillbe någon annan gud än sin egen Gud. Daniel 3:26–28.

Nebukadnessar utfärdade därefter ännu ett påbud. Detta påbud symboliserar det slutliga påbudet i de sista dagarna. Han utfärdar ett dödspåbud, vilket i hans svaga försök att upphöja himlens Gud i själva verket utgör den profetiska symboliken för dödspåbudet vid världens slut. Nebukadnessar, som representerar en kung vid världens slut, är en symbol för drakens tio kungar som begår otukt med den romerska skökan. Nästa påbud i det profetiska scenariot är dödspåbudet, och även om Nebukadnessar utfärdar en kungörelse för sin egen tid, representerar han i själva verket det sista påbudet från den trefaldiga unionen i de sista dagarna. Detta påbud är det dödspåbud som träder i kraft efter det att nådatiden har avslutats, men som aldrig verkställs mot Guds folk.

Därför utfärdar jag nu en befallning att alla folk, nationer och språk, som talar något otillbörligt mot Shadraks, Meshaks och Abed-Negos Gud, skall huggas i stycken, och deras hus göras till en dynghög; ty det finns ingen annan Gud som kan rädda på detta sätt. Därefter befordrade kungen Shadrak, Meshak och Abed-Nego i Babels provins. Daniel 3:29, 30.

Vi har nu tillfört tillräckligt av de tre första kapitlen i Daniel till framställningen för att börja vår behandling av det fjärde och femte kapitlet, vilka styrs av den profetiska principen ”upprepa och utvidga”. Daniel kapitel fyra identifierar år 1798 och början på jorddjuret, och Daniel kapitel fem identifierar söndagslagen och slutet på jorddjuret, när det talar såsom en drake. De båda kapitlen skall sammanföras ”rad på rad” med de tre första kapitlen för att bygga vidare på strukturen i de tre änglarnas budskap. På grund av detta kommer vi först noggrant att definiera principen ”rad på rad”.

Vi kommer att fortsätta i nästa artikel.

”Belsassar hade fått många tillfällen att lära känna och göra Guds vilja. Han hade sett sin farfar Nebukadnessar förvisad från människors samhälle. Han hade sett det förstånd, som den stolte monarken berömde sig av, tas ifrån honom av den som hade gett det. Han hade sett kungen drivas bort från sitt rike och bli de vilda markdjurens följeslagare. Men Belsassars kärlek till nöjen och självförhärlikande utplånade de lärdomar han aldrig borde ha glömt; och han begick synder liknande dem som medförde påtagliga domar över Nebukadnessar. Han förspillde de

tillfällen som i nåd hade givits honom och försummade att använda de möjligheter som stod honom till buds för att lära känna sanningen. 'Vad måste jag göra för att bli frälst?' var en fråga som den store men dåraktige kungen likgiltigt gick förbi." Bible Echo, 25 april 1898.